

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **MedicalHelp Česká republika s. r. o.,**
IČ 24219649
sídlem Malá Štěpánská 546/10, 120 00 Praha 2

zastoupen advokátem Mgr. Alešem Burianem,
sídlem Vodičkova 28, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce,**
sídlem Kotlářská 451/13, 746 01 Opava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2023, č. j. 9672/1.30/23-3

takto:

- I. Výrok A. a D. rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 1. 11. 2023, č. j. 9672/1.30/23-3 se ruší a v tomto rozsahu se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba se ve zbytku zamítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7 114 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Aleše Buriana, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byly **potvrzeny výroky I., II. a V.**, dále pak **zrušen výrok III. a v předmětné části zastaveno řízení**, a nakonec **změněn výrok IV.** rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (dále „OIP“) ze dne 20. 9. 2023, č. j. 10285/10.30/21-21. (dále „rozhodnutí OIP“).
2. Výrokem I. rozhodnutí OIP byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o zaměstnanosti“, příp. „ZZ“), kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s ustanovením § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti umožnil výkon nelegální práce podle ustanovení § 5 písm. e) bod 2 ZZ, když na svém pracovišti: lékařská ambulance na území města Ostravy – ul. Horní 266/73, Ostrava-Dubina, Verdunská 11 Ostrava - Moravská Ostrava, umožnil fyzické osobě – cizinci: V. N., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, výkon práce, kdy tento vykonával práci lékaře na uvedeném pracovišti, a to bez povolení k zaměstnání, bez vydané zaměstnanecké karty, bez modré karty nebo bez karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, nejméně v období od 1. 9. 2018 do 27. 11. 2018, a dále v rozporu se zaměstnaneckou kartou, která byla vydána na druh práce: Všeobecní administrativní pracovníci (CZ ISCO 41100), kdy jmenovaný vykonával jiný druh práce nejméně v období od 28. 11. 2018 do 2. 7. 2019.
3. Výrokem II. byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 140 odst. 2 písm. d) ZZ, kterého se měl dopustit tím, že jako zaměstnavatel, v rozporu s ustanovením § 136 odst. 1 ZZ, neměl dne 2. 9. 2019 v čase kontroly na pracovišti: lékařská ambulance, na adrese Verdunská 11, Ostrava – Moravská Ostrava (dále „pracoviště“, příp. „ambulance“), kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu fyzické osoby: MUDr. J. B., nar. X, státní příslušnost Česká republika.
4. Výrokem III. byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. d) ZZ, kterého se dopustil tím, že v rozporu s ustanovením § 87 odst. 1 věta první ZZ nesplnil oznamovací povinnost podle ZZ, když písemně neinformoval nejpozději v den nástupu, tj. dne 1. 10. 2018 příslušnou pobočku Úřadu práce České republiky (dále „úřad práce“, příp. „ÚP“) o nástupu do zaměstnání osoby: V. N., nar. X.
5. Za tyto skutky byla žalobci výrokem IV. uložena pokuta ve výši 128 000 Kč. Výrokem V. bylo žalobci uloženo uhradit paušální částku náhrady nákladů přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.
6. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný poté vydal nyní napadené výše nadepsané rozhodnutí, v němž výrokem A. potvrdil výrok I. rozhodnutí OIP, výrokem B. potvrdil výrok II. rozhodnutí OIP, výrokem C. zrušil výrok III. a v předmětné části zastavil řízení, výrokem D. změnil výrok IV. rozhodnutí OIP, když snížil pokutu na 92 000 Kč, výrokem E. potvrdil výrok V. rozhodnutí OIP.

7. Žalobce poté podal žalobu proti výše nadepsanému rozhodnutí žalovaného, a to proti výroky A., B., D a E.

Žalobní body

8. Žalobce nejprve uplatnil námitky týkající se druhu práce pana N. Uvedl, že se žalovaný nezabýval argumentací žalobce ani dalšími důkazy předloženými žalobcem a vycházel pouze z nepřesného sdělení zástupce žalobce, který nebyl s pracovní náplní pana N. dostatečně seznámen. Dále pak žalobce poukazuje na to, že žalovaný podložil své rozhodnutí v tomto bodě také výpovědí paní Čigášové ze dne 2. 7. 2019, zdravotní sestry přítomné v ordinaci v době kontroly (dále „sestra“), která se pouze neurčitě zmiňovala o ordinování lékaře MUDr. N. Její vyjádření však nelze dle žalobce považovat za relevantní, jelikož nebyla z povahy svého pracovního zařazení náležitě způsobilá posoudit náplň práce pana N. Žalobce dodává, že náplň práce pana N. nebyl výkon lékařské činnosti, nýbrž činnosti administrativní. Dle žalobce k této činnosti doložil všechna příslušná oprávnění a povolení.
9. Žalobce udává, že závěry žalovaného nejsou podloženy žádným listinným důkazem ani podrobnou výpovědí nikoho z kolegů, kteří s p. N. přímo spolupracovali. Dále se dle žalobce žalovaný nevypořádal s důkazy, jež byly poskytnuty žalobcem, a to především s písemným prohlášením p. N. ze dne 23. 8. 2021, ve kterém sám výslovně uvádí, že jako lékař nepracoval.
10. Součástí žaloby je také vyjádření tehdejší jednatelky žalobce pí. Blaženy Pekové (dále „tehdejší jednatelka“). Ta ve svém vyjádření uvedla, že p. N. byl řádně nahlášen OIP a jeho pracovní zařazení bylo realizováno právě na základě doporučení ze strany OIP. Dále uvedla, že sestra byla u žalobce zaměstnána teprve krátce a s p. N. vůbec nepracovala, jelikož ten byl zaměstnán v archivu žalobce, kde se věnoval překladu anamnéz z jazyka ukrajinského do jazyka českého. Tehdejší jednatelka dále poukázala na to, že ačkoliv byl p. N. titulován jako „doktor“, nebylo to z důvodu, že by u žalobce pracoval jako lékař, nýbrž z úcty a slušnosti, jelikož pracovníci žalobce věděli, že vystudoval medicínu.
11. Žalobce poté uplatnil námitky týkající se bodu B. rozhodnutí žalované. Uvedl, že se žalovaný nevypořádal s vyjádřením žalobce k tvrzené absenci některých dokladů na pracovišti žalobce. Žalobce znovu odkazuje na přípis p. N., ze kterého plyne, že na pracovišti nebyli přítomni vedoucí pracovníci žalobce, kteří by předmětné doklady mohli zpřístupnit. Žalobce dále poukazuje na to, že to, že by předložení dotčených dokumentů bylo s jeho vedoucími pracovníky přímo při kontrole komunikováno, není a nemůže být nijak doloženo a správní orgán to v napadeném rozhodnutí nedokládá a ani netvrdí.
12. Pokud jde o dohodu o provedení práce (dále „DPP“) MUDr. B., žalobce uvedl, že tato byla správnímu orgánu následně řádně doložena. V rámci kontroly však její předložení nebylo možné provést z důvodu absence vedoucích pracovníků na místě kontroly. Žalobce dále uvedl, že u České správy sociálního zabezpečení (dále „ČSSZ“) ji nebylo možné ověřit, jelikož tyto dohody se u ní neevidují, neboť se nehlásí a srážková daň se strhává a odvádí

komplexně za celou společnost, tj. nikoliv dle jmenného seznamu zaměstnanců. Ani s tímto tvrzením se dle žalobce žalovaný nevypořádal.

13. K přestupkům týkajícím se nezpřístupnění pracovněprávních dokumentů se ve svém vyjádření věnovala také tehdejší jednatelka. Ta uvedla, že dokumenty byly v místě kontroly k dispozici v kopii a jejich originály se nacházely v centrále žalobce. To mělo být kontrolorům sděleno a bylo jim nabídnuto následné předložení originálů, což však jimi bylo odmítnuto. Sestra pracovala u žalobce teprve krátce a neměla o jejich umístění přehled, proto je nemohla kontrole předložit. Měla však kontrole sdělit, že do hodiny dorazí pracovník, který dokumenty zpřístupní. I to bylo ze strany kontroly odmítnuto.
14. Závěrem se žalobce vyjádřil k přiměřenosti uložené pokuty. Má ji za nepřiměřenou s poukazem na to, že dle jeho slov jediným potenciálním pochybením bylo to, že nenahlásil vznik pracovněprávního vztahu s p. N. příslušnému ÚP. Dodává, že ale ohledně p. N. s ÚP komunikoval. Dále poukazuje na to, že od tohoto pochybení uplynula dlouhá doba a v ní mu nebyl prokázán žádný jiný nedostatek ve vztahu k plnění jeho povinností zaměstnavatele. Uložená pokuta pak také neodpovídá jeho dosavadní bezúhonnosti, závažnosti pochybení a jeho ekonomické situaci.
15. Pro výše uvedené důvody žalobce navrhuje, aby soud zrušil jak rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 1. 11. 2023, č. j. 9672/1.30/23-3, tak i rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj ze dne 20. 9. 2023, č. j. 10285/10.30/21-21. Dále navrhuje, aby soud uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci náklady řízení.

Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a poté přešel k reakci na námitky uvedené v žalobě.
17. Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že žalobní námitky jsou obsahově totožné s námitkami, jež byly podány žalobcem v průběhu přestupkového řízení a se kterými se OIP i žalovaný vypořádali ve svých rozhodnutích. Proto odkazuje na předmětná rozhodnutí obou správních orgánů.
18. Dále žalovaný zdůraznil, že v rámci kontroly a následného přestupkového řízení vycházely správní orgány ze skutečného stavu na pracovišti, z výpovědi sestry a z dalších provedených důkazů, nikoliv pouze ze smluvního vymezení.
19. K výši uložené pokuty uvedl, že při jejím stanovení bylo přihlédnuto ke všem zákonným požadavkům, byla zohledněna změna prvostupňového rozhodnutí a přihlédnuto k finanční a majetkové situaci žalobce. Dále žalovaný poukázal na to, že uložený správní trest nemůže zohledňovat pouze podnikatelské aktivity žalobce do té míry, že mu bude uložena např. jen symbolická pokuta, aby to žádným způsobem neovlivnilo chod jeho podnikatelské činnosti. K tomu odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133.

Správní spis

20. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud, že dne 2. 7. 2019 zahájil OIP v ambulanci žalobce kontrolu dle ustanovení § 5 odst.1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dál „zákon o inspekci práce“, příp. „ZIP“) a dle ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále „kontrolní řád“). O výsledku kontroly byl sepsán protokol č. j. 17191/10.71/19-15, s datem 3. 1. 2020. Proti zjištěním v protokolu podal žalobce námitky. Přípisem oblastního inspektorátu práce č. j. 17191/10.71/19-17, ze dne 12. 2. 2020 byly námitky zamítnuty a kontrola ukončena. Na základě kontroly zahájil OIP s žalobcem přestupkové řízení doručením příkazu č. j. 10285/10.30/21-3, ze dne 17. 5. 2021, kterým byla žalobci za spáchání přestupků dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) a d) a ustanovení § 140 odst. 2 písm. d) ZZ uložena pokuta ve výši 128 000 Kč. Žalobce podal odpor, jímž se příkaz zrušil a přestupkové řízení pokračovalo dále. Na základě přestupkového řízení vydal OIP rozhodnutí ze dne 20. 9. 2023, č. j. 10285/10.30/21-21, jímž uznal žalobce vinným z výše uvedených skutků a uložil mu za ně pokutu ve výši 128 000 Kč.
21. Proti tomuto opatření podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný výše nadepsaným rozhodnutím. Pro stručnost soud odkazuje na příslušné body části „vymezení věci“ tohoto rozsudku.
22. Proti tomuto rozhodnutí byla žalobcem podána žaloba.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
24. Žaloba byla podána včas a osobou oprávněnou.
25. Žaloba je z části důvodná.
26. Městský soud o věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem účastníci nevyjádřili výslovný nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009). Městský soud proto přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí.
27. Ve výroku I. OIP byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) ZZ, kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s ustanovením § 89 odst. 1 a 2 ZZ umožnil výkon nelegální práce podle ustanovení § 5 písm. e) bod 2 ZZ, když na svém pracovišti: lékařská ambulance na území města Ostravy – ul. Horní 266/73, Ostrava-Dubina, Verdunská 11 Ostrava - Moravská Ostrava, umožnil fyzické osobě – cizinci: V. N., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, výkon práce, kdy tento vykonával práci lékaře na

uvedeném pracovišti, a to bez povolení k zaměstnání, bez vydané zaměstnanecké karty, bez modré karty nebo bez karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, nejméně v období od 1. 9. 2018 do 27. 11. 2018, a dále v rozporu se zaměstnaneckou kartou, která byla vydána na druh práce: Všeobecní administrativní pracovníci (CZ ISCO 41100), kdy jmenovaný vykonával jiný druh práce nejméně v období od 28. 11. 2018 do 2. 7. 2019.

28. Dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) *ZZ právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se přestupku dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.*
29. Dle ustanovení § 89 odst. 1 *ZZ cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.*
30. Dle ustanovení § 89 odst. 2 *ZZ cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.*
31. Dle ustanovení § 5 písm. e) bod 2 *ZZ pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případech výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.*
32. Argumentace žalobce v této části směřovala především k rozporům ve skutkových zjištěních správních orgánů, týkajících se osoby V. N. a druhu práce, kterou tato osoba vykonávala. Soud podotýká, že právě skutečnost, jaký druh práce vykonával pan N. je mezi stranami sporná.
33. Žalobce má za to, že žalovaný neprokázal, že pan N. vykonával pro zaměstnavatele práci lékaře. Sám žalobce uvádí, že pan N. vykonával administrativní úkony, a nikoliv úkony lékařské. Žalobce v souvislosti s tím namítá, že se správní orgány nezabývaly argumentací ani důkazy předloženými žalobcem a vycházely pouze z původního nepřesného sdělení sestry ze dne kontroly, tj. 2. 7. 2019, zachyceného v protokolu o kontrole č. j. 17191/10.71.19-15. Sestra dle žalobce neměla dostatečné znalosti pro posouzení konkrétní náplně práce pana N. Žalobce dodává, že správní orgán pochybil, když svá tvrzení nepodpořil žádným listinným důkazem ani výpovědi dalších kolegů pana N.
34. Dále žalobce v žalobě odkazuje na sdělení své tehdejší jednatelky, která se rovněž vyjádřila k závěrům týkajícím se druhu práce, kterou vykonával pan N. Uvedla, že pan N. pracoval v archivu, kde přepisoval a překládal anamnézy z jazyka ukrajinského do jazyka českého.
35. Žalovaný s tím nesouhlasí a uvádí, že se s námitkami nedostatečně zjištěného skutkového stavu správní orgány již dostatečně vypořádaly ve svých rozhodnutích. Dále uvedl, že v rámci kontroly a následného přestupkového řízení vycházely správní orgány ze skutečného stavu na pracovišti, z výpovědi sestry a z dalších provedených důkazů, nikoliv pouze ze smluvního vymezení.

36. Dle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř.“), nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
37. Dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.
38. Soud se v tomto případě zabýval tím, zda správní orgány dostaly své povinnosti uvedené v § 3 s. ř.
39. Soud k tomu odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, bod 48), dle něhož musí správní soud dostát své povinnosti a přezkoumat „[...] *zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku.*“.
40. Mezi stranami tohoto sporu nepanuje shoda na skutkových okolnostech, pro něž bylo vydáno napadené rozhodnutí. Správní orgány uvedly, že svá zjištění ohledně druhu práce pana N. odůvodnily zejména dvěma důkazy. Těmi jsou vyjádření žalobce ze dne 15. 9. 2019 a výpověď sestry, ke které došlo během kontroly dne 2. 7. 2019. Ve vyjádření žalobce uvedl: „*J. B. vykonává práci lékaře pracovních lékařských služeb, Volodymyr N. vykonává práci lékaře pracovních lékařských služeb.*“. Sestra v předmětné výpovědi uvedla, že v ordinaci ordinují dva lékaři - MUDr. B. a MUDr. N.
41. V průběhu správního řízení bylo ze strany žalobce namítáno, že pan N. práci lékaře nevykonává a bylo tak zpochybněno jeho vlastní vyjádření ze dne 15. 9. 2019. Soud odkazuje na přípis ze dne 9. 8. 2021, ve kterém žalobce rozporoval zjištění kontroly, týkající se druhu práce pana N., i na „*Doplnění důkazů a tvrzení obviněného*“ ze dne 2. 9. 2021, které obsahuje e-mail pana N., ve kterém rovněž nesouhlasil se zjištěními kontroly, podrobně popsal její průběh a zdůraznil, že u žalobce dělá administrativu. Připustil, že její sestra párkrát v průběhu kontroly omylem nazvala „*doktorem*“, ale že vysvětlil, že má zdravotní vzdělání, má nostrifikace, ale zatím mu chybí aprobační zkouška, na kterou se připravuje. Sestra i doktor B. to věděli, proto dělal pouze administrativu. Doplnění vyjádření a tvrzení také obsahuje pracovní smlouvu pana N., z níž plyne, že je zaměstnán coby administrativní pracovník. Závěrem soud odkazuje také na protokol z ústního jednání ze dne 7. 11. 2022, č. j. 10285/10.30/21-18, ve kterém zástupci žalobce znovu rozporovali, že by pan N. konal lékařské úkony. Během ústního jednání zástupci žalobce podrobně popsali pracovní náplň pana N. s tím, že byl v rámci svých činností pouhým administrativním pomocníkem, který vyplňoval s pacienty dotazníky a připravoval další podklady pro ordinujícího lékaře. Ke kontrolnímu zjištění, že pan N. měl na sobě v době kontroly bílý plášť, uvedl žalobce, že u nich všichni chodí v bílém plášti, neboť je to

předpis. Práci lékaře ale nedělal. S těmito konkrétními tvrzeními se však správní orgány nevypořádaly.

42. Pokud jde o výpověď sestry ze dne 2. 9. 2019, ve které uvedla, že v ordinaci ordinují dva lékaři - MUDr. B. a MUDr. N., nelze přehlédnout, že i zde uvedená tvrzení ohledně pana N. žalobce opakovaně rozporoval. Pro příklad uvádí soud vyjádření zástupce žalobce ze dne 21. 3. 2022, kde uvedl, že sestra nebyla způsobilá dát přesnou odpověď na otázku týkající se pracovní pozice pana N., kvůli povaze své pozice ji totiž přesně neznala. Soud dále poukazuje na námitku žalobce, že správní orgán pochybil, když svá tvrzení nepodpořil žádným listinným důkazem ani výpovědí dalších kolegů pana N. Přitom bylo poukazováno v průběhu řízení ze strany žalobce i pana N. na to, že náplň práce žalobce znal i MUDr. B. Soud však z vyjádření žalovaného ani z obsahu správního spisu nezjistil, zda se správní orgány pokoušely výpověď sestry s ohledem na vznesené námitky ověřit, případně více objasnit skutkový stav věci za situace, kdy tvrzení žalobce bezprostředně odporují závěrům správních orgánů.
43. Soud proto dospěl k závěru, že se se žalovaný s námitkami žalobce dostatečně nevypořádal. Soud má za to, že žalovaný a OIP pochybili, když své závěry postavili převážně pouze na jednom přípisu žalobce a sestry, přičemž informace v obou byly ze strany žalobce rozporovány. V případě, kdy panují pochybnosti, zvláště pak v oblasti správního trestání, je dle soudu nutné dbát na co možná nejvyšší úroveň jistoty zjištění skutkového stavu. Soud připomíná, že i na správní trestání se vztahují zásady práva trestního. Zvláště pak upozorňuje na zásadu *in dubio pro reo*, jejímž obsahem je pravidlo, že je vždy nutno v případě pochybností o zjištěném skutkovém stavu přiklonit se ke skutkové verzi pro obviněného příznivější.
44. Pro výše uvedené rozpory ve skutkovém stavu a jejich následné nevypořádání v řízení před správními orgány má soud za to, že ačkoliv vzaly správní orgány v úvahu výpověď sestry a další důkazy, nepodařilo se jim vyvrátit pochybnosti, které v celém případě panují ohledně toho, zda pan N. působil či nepůsobil u žalobce na lékařské pozici.
45. Soud na základě výše uvedeného konstatuje, že správní orgány pochybily, když nesplnily svou povinnost dle § 3 s. ř., neboť se jim nepodařilo vyvrátit pochybnosti, které v celém případě panují ohledně toho, zda pan N. působil či nepůsobil u žalobce na pozici lékaře.
46. Městský soud dále odkazuje také na bod 52 výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu, který zní: „*V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nabrzdovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“.*

47. V projednávané věci soud zjistil pochybení správních orgánů týkající se nedostatků zjištění skutkového stavu věci, domnívá se však, že jejich odstraňování v řízení před soudem by znamenalo nahrazování činnosti správních orgánů soudem, což překračuje významně meze správního přezkumu, a proto tuto činnost ponechá na správních orgánech. K tomu si soud dovoluje odkázat na bod 15 usnesení NSS ze dne 24. 5. 2023, č. j. 8 As 214/2021-32: „[...] Nejvyšší správní soud podotýká, že při rozhodování o tom, zda sám doplní dokazování či věc vrátí k doplnění dokazování správním orgánům, má krajský soud prostor pro uvážení.“.
48. Pro výše uvedené důvody se městský soud rozhodl zrušit výrok A. rozhodnutí žalovaného a vrátil mu v této části věc k dalšímu řízení.
49. Soud se dále zabýval námitkami, které žalobce vznesl ve vztahu k výroku B. rozhodnutí žalovaného. Tímto výrokem byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 140 odst. 2 písm. d) ZZ, kterého se měl dopustit tím, že jako zaměstnavatel, v rozporu s ustanovením § 136 odst. 1 ZZ neměl dne 2. 9. 2019 v čase kontroly na pracovišti kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu fyzické osoby: MUDr. J. B., nar. X, státní příslušnost Česká republika.
50. Dle ustanovení § 140 odst. 2 písm. d) ZZ *právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se dále dopustí přestupku tím, že jako zaměstnavatel nemá v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu podle § 136 odst. 1 nebo 2.*
51. Dle ustanovení § 136 odst. 1 ZZ *právnícká nebo fyzická osoba je jako zaměstnavatel povinna mít v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu. Splnění povinnosti podle věty první se nevyžaduje, splnil-li zaměstnavatel povinnost oznámit okresní správě sociálního zabezpečení den nástupu zaměstnance do zaměstnání, které mu založilo účast na nemocenském pojištění podle zákona o nemocenském pojištění.*
52. Mezi stranami je sporné, zda se žalovaný dostatečně vypořádal s vyjádřením žalobce k tvrzené absenci některých dokladů na pracovišti žalobce.
53. Žalobce tvrdí, že byl na svých právech zkrácen, když mu nebylo umožněno předložit pracovněprávní listiny požadované ze strany kontroly dodatečně, jakmile by na místo kontroly dorazila osoba, která by o jejich uskladnění měla přehled.
54. Žalovaný i v tomto bodě odkázal na rozhodnutí správních orgánů, jelikož se dle žalobce jedná o námitky shodné s námitkami uplatněnými ve správním řízení a se kterými se ve výše nadepsaných správních rozhodnutích dostatečně vypořádal.
55. Soud má za to, že v rámci kontroly by ve světle předmětných ustanovení mělo být kontrolorům vyhověno v co největší míře s přihlédnutím k dané situaci. Soud se nedomnívá, že by fakt, že žalobce nedostatečně proškolil svůj personál o místě uskladnění listin a jejich možném zpřístupnění, měl být k tíži žalovaného. Zvláště pak s ohledem na zajištění rychlosti a hospodárnosti činnosti správních orgánů je požadavek žalobce, aby kontroloři posečkali na místě, než přijde osoba obeznámená s uložením listin, zcela absurdní. Soud se proto s touto argumentací neztotožňuje.

56. Soud z obsahu soudního a správního spisu seznal, že v průběhu kontroly byly sestra a vedoucí zaměstnanec v kontaktu a nevidí důvod, proč tento vedoucí zaměstnanec nemohl sestru telefonicky zavést k místu, kde jsou dokumenty uskladněny. Soud si je vědom, že tyto dokumenty mají být na místě, kde nehrozí jejich odcizení nebo ztráta, nevidí však důvod, proč by tato důvodná opatrnost měla vést k nemožnosti řádného průběhu kontroly a nedostání zákonných povinností ze strany žalobce.
57. Pro výše uvedené soud v této části žalobu jako nedůvodnou zamítl.
58. Vzhledem k tomu, že soud z výše uvedených důvodů zrušil výrok o vině, tj. výrok A., přistoupil také ke zrušení výroku o trestu, tj. výroku D. napadeného rozhodnutí žalovaného, jelikož výrok o vině podmiňuje výrok o trestu. Přitom soud vycházel z rozsudku NSS ze dne 12. 3.2020, č.j. 2 As 175/2018–36, ve kterém uvedl: „[...] *Bude-li důvodnou žaloba do výroku o vině, bude nutné zrušit i výrok o uloženém trestu.*“.
59. Městský soud v tomto případě shledal žalobu důvodnou pouze z části, a proto nepřistoupil i ke zrušení výroku E. napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalobci stanovena povinnost nahradit paušální částku náhrady nákladů přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč, neboť tento výrok zůstal nedotčen.

Závěr a náklady řízení

60. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná. Proto soud zrušil výroky A. a D. rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s., žalobě tak částečně vyhověl a věc žalovanému v tomto rozsahu vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. Ve zbytku dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl. Soud dodává, že při dalším rozhodnutí žalovaného v této věci již nebude správní orgán znovu rozhodovat o povinnosti žalobce nahradit paušální částku náhrady nákladů přestupkového řízení, jelikož výrok o ní soud nezrušil. Ve svém rozhodnutí bude žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu.
61. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věta poslední s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci částečný úspěch, právo na náhradu poměrné části nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Ve věci měl žalobce částečný úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu ve výši 1/2 účelně vynaložených nákladů a celé výše zaplaceného soudního poplatku. Poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě nebyl soudem přiznán, jelikož návrh nebyl úspěšný (srov. rozsudky NSS ze dne 7. 12. 2023, č. j. 10 As 1/2022-61, bod 43, a ze dne 8. 12. 2023, č. j. 5 As 336/2021-49, bod 73). Soud určil přiznanou výši náhrady nákladů po úvaze, že žalobce brojil proti dvěma výrokům (dvěma přestupkům), přičemž městský soud tímto rozsudkem zrušil výrok, jímž byl žalobce uznán vinným právě z jednoho přestupku. Náklady žalobce za zastupování advokátem sestávají z dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), za které mu náleží částka 3 100 Kč/úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za úkon. Zástupce žalobce je plátcem DPH, proto mu náleží dle § 57 odst. 2 s. ř. s. i náhrada této daně. Celkem žalobci vznikly náklady řízení za odměnu za zastupování advokátem ve výši 7 228 Kč [(2*3100+2*300)*1,21], přičemž mu

náleží 1/2 této částky, zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, tedy 7 114 Kč. Žalovaný měl ve věci také částečný úspěch, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že pouze žalobce má právo na náhradu části nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. srpna 2024

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu